

BEROEPSBELANGEN.

DE AANGIFTE DER DOODSOORZAKEN EN DE STERFTESTATISTIEK.

In het nummer van 10 April, bldz. 1556, heb ik de verwachting uitgesproken, dat „allen, die in een goede en zuivere statistiek belang stellen”, een regeling van de aangifte der doodsoorzaken, gelijk die in Zwitserland bestaat, en waarbij tegenover den Burgerlijken Stand het beroepsgeheim volkomen wordt gewaarborgd „ook voor ons land wenschelijk zullen vinden en zullen trachten te bevorderen”.

Al spoedig is gebleken, dat inderdaad daar, waar de genoemde belangstelling in de eerste plaats kan worden verwacht, bij het Statstoezicht op de Volksgezondheid en bij het Centraal Bureau voor de Statistiek, met voortvarendheid in deze richting werd gewerkt, en reeds in Augustus hebben alle collega's een circulaire van het Staatstoezicht ontvangen, waarin de nieuwe wijze van werken wordt uiteengezet, en tevens een afdruk van een circulaire aan de Ambtenaren van den Burgerlijken Stand, bevattende de voor hen bij de nieuwe regeling noodzakelijke inlichtingen. Ik hoop, dat deze circulaires met meer aandacht zijn gelezen dan zooveel drukwerk dat ons bereikt, zonder dat wij er om vragen. En zij, die ze ontvangen hebben toen zij op reis waren, zullen goed doen, ze nog eens op te zoeken, of, als zij ze niet meer kunnen vinden, een stel exemplaren bij het staatstoezicht (Dr. Kuyperstraat, den Haag) aan te vragen, want voor ons ouderen, die zooveel jaren op andere wijze de aangifte hebben verricht, zal het eenig hoofdbreken kosten, de nieuwe voorschriften te volgen. En het is gewenscht, dat wij dit met nauwkeurigheid doen. Het zal iets meer moeite kosten dan vroeger, maar die moeite is goed besteed, omdat nu eenerzijds onze verklaringen niet meer kunnen worden gebruikt door de politie of andere lichamen, op een wijze, die wij niet wenschen, en anderzijds de statistiek nu veel beter zal kunnen zijn, omdat van de doodsoorzaken geen enkele zal behoeven te worden verzwegen of verbloemd.

De beteekenis eener statistiek, die in het dalen of rijzen der cijfers aanwijst, of men met de bestrijding der verschillende ziekten op een goeden weg is of nog niet, behoeft voor artsen niet te worden uiteengezet. Nu de cijfers op een zoodanige wijze worden verzameld, dat geen enkel belang, dat ons is toevertrouwd, verder gevaar loopt, mag op ons aller hartelijke medewerking worden gerekend.

H. PINKHOF.

COÖPERATIEVE THERAPIE. — In het *Handelsblad* trof ik deze advertentie aan: „Kinderverlamming. Patiënten of ouders van patiënten, hieraan lijdende, worden bel. verz. hun adres op te geven. Doel: onderlinge raad, event. hulpverlening. Een vader van een patiëntje”.

Het plan van dezen vader kan zeer gezond, maar ook zeer schadelijk zijn. Is het erom te doen, de dure instrumenten en andere hulpmiddelen, die de ziekte dikwijls noodig maakt, door samenwerking en onderlingen steun onder het bereik te brengen van allen, die dit behoeven, dan verdient het denkbeeld alle aanmoediging. Maar denkt men elkander therapeutischen raad te geven, dan zal menig patiëntje er schade van lijden.